

Arrest

nr. 85 026 van 23 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2012 met referthenummer 17147.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, in functie van zijn Nederlandse vader, op 25 september 2009 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De waarnemend burgemeester van de stad Turnhout nam op 11 februari 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 44 362 van 31 mei 2010 vernietigde de Raad de beslissing van de waarnemend burgemeester van de stad Turnhout.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 juli 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 49 689 van 18 oktober 2010 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker was ingesteld tegen de beslissing die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 juli 2010.

1.6. Verzoeker diende, in functie van zijn Nederlandse vader, op 29 november 2010 een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout nam op 29 maart 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 63 914 van 27 juni 2011 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker was ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout.

1.9. Verzoeker diende, in functie van zijn Nederlandse vader, op 3 oktober 2011 een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 maart 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 2 april 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2011 werd ingediend door:

Naam: [T]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Armeense

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, van de wet van 15.12.1980 stelt: als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn (..) die te hunnen laste zijn".

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Betrokkene legt als bewijs hiervan een attest voor, afgegeven door het Armeense Ministerie van Justitie. Hieruit blijkt dat betrokkene in het Armeense nationale register niet voorkomt op de lijst van privé-ondernemers of leden van een commerciële vennootschap. Dit houdt niet automatisch in dat de betrokkene evenmin over andere inkomsten of onroerende goederen beschikt.

Daarnaast legt de betrokkene ook nog een attest voor, afgegeven door de Armeense ambassade in Brussel, met de vermelding dat er geen attest van onvermogen kan worden afgegeven aan de betrokkene. Dit document vormt bijgevolg ook geen bewijs van onvermogen.

Bijgevolg voldoet de betrokkene niet aan de voorwaarden uit artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft volgende toelichting:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt de door verzoekers ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd omdat verzoeker heeft nagelaten binnen de gestelde termijn aan te tonen dat hij zich “in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie”.

Volgens verweerder heeft verzoeker niet op een afdoende wijze aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

‘Dat evenwel deze motivering duidelijk noch afdoende is waardoor er schending is van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat eveneens vaststaat dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, geen afdoende onderzoek werd verricht en verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten een grondig en zorgvuldig voorafgaand onderzoek te voeren.

Dat evenmin door verweerder werd rekening gehouden met alle elementen van het dossier en door verweerder werd nagelaten te motiveren waarom met deze geen rekening kon worden gehouden.

Dat immers vaststaat dat verzoeker zich reeds in 2005 bij zijn vader, de heer [T. Z.], geboren op 4 februari 1958 te Jerevan, van Nederlandse nationaliteit, destijds wonende in Nederland, vervoegde.

Dat eveneens vaststaat dat verzoeker op 25 september 2009 en op 29 november 2010 in België een “aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie” indiende en dit in functie van zijn Nederlandse vader.

Dat derhalve uit voormelde feiten door verweerder kon worden afgeleid dat verzoeker sedert 2005 niet meer in Armenië woont, dat verzoeker nog geen 21 jaar oud was toen hij definitief wegging uit Armenië en dat hij derhalve, gelet op voorgaande, er dan ook niet over enige inkomsten of onroerend goed beschikt.

Dat verweerder met deze feiten heeft nagelaten rekening te houden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Dat voorts verweerder heeft nagelaten enig onderzoek in te stellen naar de precie[z]e bevoegdheid van het Armeense Ministerie van Justitie, die het door verzoeker neergelegde attest heeft afgeleverd.

Dat uit voormeld attest duidelijk blijkt dat het [...] Armeense Ministerie van Justitie inlichtingen heeft ingewonnen bij het nationaal register aangaande verzoeker en tot het besluit komt dat verzoeker niet voorkomt op de nationale lijst van privé-ondernemers of geen deel uitmaakt van een [...] commerciële vennootschap.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten een grond[ig] en zorgvuldig voorafgaand onderzoek te voeren.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met dit attest kan rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers bewijs onvermogen te zijn in zijn land van herkomst.

3.

Dat tenslotte verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom het door verzoeker neergelegde attest, afgeleverd door de Armeense ambassade, waaruit blijkt dat aan verzoeker geen attest van onvermogen kan worden afgeleverd, niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk onvermogen is in zijn land van herkomst.

Nu verzoeker niet [over] een Armeens paspoort beschikt (gezien verzoeker (nog) geen legerdienst in Armenië heeft verricht), kan door de Armeense Ambassade ook geen attest aangaande zijn bezittingen in Armenië worden afgeleverd.

4.

Dat uit de door verzoeker neergelegde attesten blijkt dat verzoeker de nodige inspanningen heeft geleverd teneinde afdoende bewijzen te kunnen neerleggen waaruit blijkt onvermogen te zijn in zijn land van herkomst.

Dat uit deze attesten voldoende blijkt dat verzoeker volledig ter goeder trouw is doch dat het, gezien hij nog geen 21 jaar oud was en nog bij zijn moeder woonde toen hij zijn land verliet, het geen evidentie is voor verzoeker om aan te tonen onvermogen te zijn in zijn land van herkomst.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom dan ook met deze attesten, met de jonge leeftijd van verzoeker toen hij zijn land verliet en met de goeder trouw in hoofde van verzoeker geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers "aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie".

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten een grondig en zorgvuldig voorafgaand onderzoek te voeren.

Dat evenmin door verweerder werd rekening gehouden met alle elementen van het dossier en door verweerder werd nagelaten te motiveren waarom met deze geen rekening kon worden gehouden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. Verweerder repliceert dat verzoeker, conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), diende te bewijzen dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Hij benadrukt dat verzoeker op de hoogte was van de stukken die hij diende aan te brengen om zijn aanvraag te staven en het hem toekwam om de vereiste stukken aan te brengen om

zijn aanvraag te onderbouwen, doch dat hij op dit punt in gebreke bleef. Daarnaast merkt hij op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat rekening gehouden werd met de door verzoeker aangebrachte stukken van de Armeense ambassade en van het ministerie van justitie en geeft hij aan van oordeel te zijn dat het loutere feit dat verzoeker sedert een aantal jaar in België zou verblijven op zich geen reden vormt om te concluderen dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurs-handelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder nader dient toe te lichten waarom het attest dat door de Armeense ambassade op 23 december 2011 werd afgeleverd niet kan aanvaard worden als een bewijs dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst. In voormeld attest wordt immers vermeld dat aan verzoeker geen certificaat inzake zijn bezittingen in Armenië kan worden afgegeven aangezien hij niet beschikt over een Armeens paspoort en het is evident dat een stuk waarin wordt vermeld dat geen bewijs van een bepaalde situatie kan worden afgeleverd op zich niet het bewijs levert dat deze situatie zich effectief voordoet.

De stelling van verzoeker dat verweerder niet afdoende heeft gemotiveerd waarom het attest van het Armeense ministerie van justitie waarin wordt aangegeven dat verzoeker niet is opgenomen in de lijst van private ondernemers of als lid van een handelsvennootschap niet als een bewijs wordt aanvaard dat hij onvermogen is mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt namelijk duidelijk gesteld dat dit document niet toelaat vast te stellen of verzoeker niet over *“andere inkomsten of onroerende goederen beschikt”*.

Er is de Raad voorts geen regel bekend die op algemene wijze zou impliceren dat verweerder overtuigingsstukken anders zou moeten beoordelen in functie van de leeftijd van een vreemdeling of de al dan niet vermoede *“goede trouw”* van deze vreemdeling en in dit verband aanvullende toelichtingen zou dienen te voorzien.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom met bepaalde elementen van het dossier geen rekening wordt gehouden. Hij blijft echter in gebreke aan te tonen dat verweerder enig dienstig gegeven niet bij de motivering van de bestreden beslissing heeft betrokken.

De Raad kan slechts vaststellen dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en afdoende is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Verzoeker voert daarnaast de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient in casu onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Opdat verzoeker, die ouder is dan eenentwintig jaar, in voorliggende zaak een recht op verblijf van meer dan drie maanden zou kunnen laten gelden, dient hij – gelet op voormelde bepaling – aan te tonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader die hij stelt te willen vervoegen.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient te worden nagegaan of er sprake is van “*een situatie van reële afhankelijkheid*” van een familielid en de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaat (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, 35 en 37).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake de wijze waarop het “*ten laste zijn*” dient te worden aangetoond, staat het verzoeker vrij elk document dat hij nuttig acht aan te wenden.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker, bij zijn derde aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden toegelaten te worden twee door de Armeense autoriteiten afgeleverde documenten heeft aangebracht die hij bij zijn vorige aanvragen om tot een verblijf van meer dan drie maanden toegelaten te worden nog niet neerlegde. Verzoeker poogde met deze documenten aan te tonen onvermogen te zijn in zijn land van herkomst en bijgevolg aangewezen te zijn op de financiële ondersteuning van zijn vader.

Verweerder heeft evenwel toegelicht waarom hij deze stukken ook niet als een bewijs kan aanvaarden dat verzoeker ten laste is van zijn vader en verzoeker toont niet aan dat de wijze waarop verweerder deze stukken apprecieerde incorrect of kennelijk onredelijk is. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel spreekt het voor zich dat een document waarin wordt aangegeven dat geen attest kan worden afgeleverd waarin duidelijkheid wordt verschaft omtrent de eventuele bezittingen van verzoeker in Armenië niet kan aanvaard worden als een bewijs dat verzoeker geen bezittingen heeft. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te concluderen dat het feit dat verzoeker aantoonde dat hij niet actief is als ondernemer of als lid van een handelsvennootschap op zich niet toelaat te besluiten dat hij ten laste is van zijn vader. Het feit dat men niet als ondernemer of als partner in een vennootschap actief is sluit immers niet uit dat men andere inkomsten kan hebben. Aangezien de bevoegdheid van het Armeense ministerie van justitie om bepaalde documenten af te leveren niet in vraag gesteld wordt door verweerder kan ook niet ingezien worden waarom verweerder een bijkomend onderzoek inzake de bevoegdheid van deze overheidsdienst zou dienen door te voeren alvorens de inhoud van een door deze dienst afgeleverd attest te appreciëren.

Verzoeker stelt daarnaast dat “*vaststaat*” dat hij reeds in 2005, voor hij de leeftijd van eenentwintig jaar bereikte, zijn vader in Nederland vervoegde. De aan de Raad voorgelegde stukken laten evenwel niet toe tot deze conclusie te komen. Er blijkt slechts dat verzoeker in 2005 een visum met een geldigheidsduur van veertien dagen verkreeg van de Italiaanse autoriteiten met vermelding “*Turismo*” en dit stuk laat niet toe te besluiten dat verzoeker zijn vader in Nederland zou vervoegd hebben.

Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker, onder valse voorwendsels het grondgebied van de Schengenstaten binnenkwam en hij sedertdien bij zijn vader verblijft, dan nog kan uit deze vaststelling niet zonder meer afgeleid worden dat verzoeker als effectief ten laste van zijn vader dient te worden beschouwd. Er blijkt immers niet dat de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaat (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, 37).

Door louter voor te houden dat hij niet over inkomsten of onroerende goederen beschikt toont hij ook niet aan dat hij effectief ten laste is van zijn vader. Hij toont dit evenmin aan door te betogen dat hij inspanningen heeft geleverd om bewijsstukken te verzamelen en dat het niet evident is om aan te tonen dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst.

De beschouwingen van verzoeker laten dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijken derhalve niet.

2.1.3.3. Verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet de kans gegeven werd zijn verweer of zijn argumenten te formuleren en zijn verweer of standpunt niet werd gehoord.

De Raad stelt vast dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken bij zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Hij toont ook niet aan dat verweerder met enig dienstig stuk dat hij aanbracht geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker, zijn moeder en broer vervoegden zich in 2005 bij hun vader resp. echtgenoot, de heer [T. Z.], in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart).

Dat verzoeker onmogelijk kan gescheiden worden van zijn vader, met wie hij een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer op het Belgische grondgebied mag verblijven en van zijn vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekenen[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoeker op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij een hecht gezin vormt met zijn vader, moeder en broer (een familielevens welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden) geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.2.2. Verweerder zet uiteen dat verzoeker reeds exact dezelfde motieven aanvoerde voor de Raad in de procedure die gericht was tegen een voorgaande beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet werd weerhouden in het arrest nr. 63 914 van 27 juni 2011.

2.2.3. De Raad benadrukt dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’ definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé-en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn relatie met zijn ouders en broer nog dusdanig hecht is dat kan gesproken worden van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Verenigd Koninkrijk; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker, die zevenentwintig jaar oud is, toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met zijn ouders en broer, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven verder te zetten of te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Ter adstruering van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“1.

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

2.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheids-principe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

3.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers langdurig verblijf in België, zijn familiale, culturele sociale bindingen met België, zijn ondersteuning en onderhoud door zijn Nederlandse vader in België, de aanwezigheid van verzoekers moeder en broer in België,

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

2.3.2. Verweerder antwoordt dat de rechten van de verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen in tuchtzaken, zodat in casu niet naar dit beginsel kan worden verwezen. Hij licht ook toe dat de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van die aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de kans geboden werd om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen, doch dat de bestreden bestuurshandeling niet onder voormelde hypothese valt. Tevens werpt hij op dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is en dat verzoeker zich niet rechtstreeks kan beroepen op een richtlijn die reeds werd omgezet in het nationaal recht.

2.3.3.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, moet worden gesteld dat dit artikel werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Daarnaast moet, ten overvloede, worden gesteld dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG betrekking heeft op "*de afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel*" of de afgifte van een "*verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin.*" Verzoeker is evenwel geen gezinshereniger of gezinslid in de zin van artikel 4 van de richtlijn 2003/86/EG, zodat hij hoe dan ook niet nuttig naar deze richtlijn kan verwijzen.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker opnieuw een schending aanvoert van de hoorplicht, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.3.4. De Raad merkt voorts op dat verzoeker weliswaar aanvoert dat hij de bestreden beslissing in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, maar dat hij met zijn uiteenzetting niet aantoont dat hij aan de voorwaarden voldoet die voorzien zijn in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

2.3.3.5. De Raad wijst erop dat verweerder terecht stelt dat de rechten van verdediging in administratief-rechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK